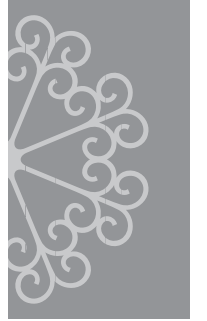

בית מדרש

482

בשבילי הפרשה

פרשת בא תשפ"ב

זמני כניסת השבת

Baltimore, MD	4:41
Brooklyn, NY	4:27
Chicago, IL	4:16
Houston, Texas	5:20
Johannesburg, S. Africa	6:46
Lakewood/Deal, NJ	4:29
London, UK	3:54
Los Angeles, CA	4:41
Manchester, UK	3:52
Monsey, NY	4:25
Montreal, Quebec	4:09
Passaic, NJ	4:26
Toronto, Ontario	4:39
Yerushalayim	4:15
Zurich, Switzerland	4:34

בשבילי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצר שליט"א
הערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשאול לרב

בדיני קרבן פסח

בחייב קרבן פסח נסתפקו בני בתירא בפסחים ס"ו אי פסח דוחה שבת. והקשו האחרונים אמאי נסתפקו בני בתירא ולא למדו מפסח במדבר שהקריבו בשבת. וע' ח"ס פסחים ס"ו לתרץ נ"מ בין ציבור ויחיד, והספק רק לענין יחיד אי דוחה שבת, אבל בציבור בודאי אפשר להקריב בלי אכילה. (וע' באר יצחק שהוסיף כי בני בתירא כשעלו בבית שני ולא עלו אלא מקצתם כמ"ש רש"י ותוס' גיטין ל"ו).

וע' עצי זית בסוף שמות מכתב חותנו בעל כ"ח שכתב לו מניו יורק אות ב' בשם יסוד ישרים לתרץ כי אולי במדבר הקריבו כל ישראל פסח א' וזה דוחה שבת. והק' ע"ז א"כ שהציבור הקריבו א"כ מה טענו למה נגרע והרי כל קרבן ציבור יוצא אפילו מי שאין אוכל.

וע' אחיעזר ח"ג פ"א ל"ד דבמדבר אולי שחטו ע"י קטן לפי רש"י חולין ל"ג דמהני גדול עע"ג, ומדרבנן אסור ספינן ואולי בזה"ז א"א להקריב בשבת, ואולי העמידו דבריהם במקום תורה. וכע"ז מנח"י ח"ח ל"ח הספק אולי תיקנו חכמים שלא להקריב.

וע' הגהות רא"מ בפסחים ס"ו ובאר יצחק א"ח ל"ד ב' אולי הקריבו במדבר בשנים שעשו או בשמאל, ועכשיו אסור מדרבנן.

וע' משך חכמה כי אז לא היה אפשר ליפטר ע"י הפקר כי היה חוזר ביובל ולעולם יש לו קנין הגוף, אבל בני בתירא בבית שני שאין יובל ואפשר ליפטר מק"פ ע"י הפקר הקרקע. וע' משמר הלוי עה"ת שה עיר על משך חכמה דמבואר בגיטין מ"ח ע"א דיובל ראשון יש לקונה קנין הגוף אלא שיש הפקעה וא"כ במדבר יוכל ליפטר. (וכתב דיותר היה קל אילו כתב משך חכמה לפרש דבמדבר לא מהני הפקר כי אז אין דין עדיין דצריך קרקע בא"י, וכע"ז אבן ישראל).

(ומלבד קו' הנ"ל בבני בתירא ע' ירושלמי פ"ו ה"ד שהקשו הלא א"א ל"ד שנים בלי ע"פ שחל בשבת, וע' יפה עינים סוף ערכין בקונ' בואו חשבון שהק' דשיין אפילו כ' שנה).

כל החוקים האלה ליראה את ה' אלקנו לטוב לנו כל הימים לחיותנו כהיום הזה". הרי שפרט זה של 'ואותנו הוציא משם' הוא חלק מהטעם של מצוות הפסח שנצטוונו בהן זכר לנסים שנעשו, משום שבכך יש יותר הרגשת זכרון כשמרגיש שנעשו לו עצמו הניסים הללו.

אכן נראה לומר יותר מכך, שהרי יציאת מצ"רים לא היתה רק מעבדות לחרות, אלא גם גאולה רוחנית, בנין של כלל ישראל עם ה', והשלמת יציאת מצרים היתה במתן תורה, כמבואר בכמה מקומות, וכל אחד ואחד לדרות צריך שיהיה בכלל גאולה זו, וכמו שמצינו שנשמות כל ישראל היו במתן תורה, על כן יש ענין שכל אחד ירגיש שהוא עצמו יצא ממצרים ונעשה חלק מעם ה'.

ועוד, הנה נאמר (ויקרא כה, נה) "כי לי בני ישראל עבדים עבדי הם אשר הוצאתי אותם מארץ", ולמדו מזה חז"ל: עבדי הם ולא עבדים לעבדים. והיינו, דעבדות ה' היא סתירה לעבדות לעבדים. מבואר שזה שנעשו עבדי ה' הוא ע"י שהוציאם מעבדות מצרים, וע"כ כל אחד ואחד צריך להרגיש כאילו הוא יצא ממצרים, וע"י כן נעשה הוא מעבדי ה'.

בעבור זה עשה ה' לי בצאתי ממצרים (יג, ח)

בהגדה של פסח אנו אומרים: חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים, שנאמר ואתנו הוציא משם. לכאורה חיוב זה הוא משום ההודאה, אך לא מצינו כן בשאר ההודאות על הנסים שנעשו לאבותינו שצריך לראות כאילו נעשו הנסים לנו ישירות.

ביאר מרן ראש הישיבה הגאון הרב רפאל שמואלביץ זצלה"ה: הנה הכתוב 'ואותנו הוציא משם' שממנו למדו חז"ל חיוב זה, נאמר בכלל בפרשה של שאלת הבן החכם (דברים ו, כא-כח): "כי ישאלך בנך מחר לאמר מה העדות והחוקים והמשפטים אשר צוה ה' אלקנו אתכם, ואמרת לבנך עבדים היינו ולפ"רעה במצרים ויוציאנו ה' ממצרים ביד חזקה, ויתן ה' אותות ומופתים גדולים ורעים במצ"רים בפרעה ובכל ביתו לעינינו, ואתנו הוציא משם למען הביא אתנו לתת לנו את הארץ אשר נשבע לאבותינו, ויצונו ה' לעשות את

דברי הויתנו

מרן ראש הישיבה הגאון הרב רפאל שמואלביץ זצלה"ה ט' בשבט תשע"ו

ידוע היה מרן ראש הישיבה הגאון הרב רפאל שמואלביץ זצלה"ה במיר דת האמת שפיעמה בקרבנו במלא עוזה והדרה. מכח מידה זו בז מורנו רה"י לכל כבוד מדומה ולכל דבר שיש בו נדנדו שאינו אמת, בין בלימוד ובין בהוויות העולם הזה. גם בשיעוריו היה מק פיד על אמיתות הדברים, ובכל מקרה שנשאל שאלה הפורכת לכאורה את דבריו, לא היסס לבטל מיד את הדברים שאמר.

באחת הפעמים, כאשר סיים מרן רה"י למ' סור 'שיעור כללי' בהיכל בית המדרש 'פרידמן' בשיבה הקד', פנה אליו אחד האברכים והקשה שאלה קשה על השיעור. מרן רה"י חשב על הדברים ומשנוכח לדעת כי הצדק עם האברך, לא היסס לומר כי הוא טעה במהלך שמסר בשיעור. למחרת, הסתובב רה"י בין התלמידים בסדר א' ואמר כי הוא טעה בדבריו ב'שיעור כללי' וכי אברך פלוני העמיד אותו על טעותו.

דברי הימים

מאיך, כאשר שהה פעם בארה"ב ומסר שיעור עור ל'בעלי בתים', שאל אותו אחד השומעים שאלה קשה, רה"י חשב לרגע ואמר כי ישוב לכך בהמשך... בנסיעתו לאחר השיעור, אמר מרן לאברך שנסע עמו, כי אם השיעור היה בישיבה הוא היה סוגר את הגמ' ומפסיק את השיעור מכח השאלה. אולם, כיוון שחשש שמ' בין שומעי השיעור כאן יהיו כאלו שלא יבינו נכון את הסיבה לכך שהוא הפסיק את השיעור, לכן הוא המשיך בשיעור. ניתן ללמוד מכאן על מידת האמת שנובעת מתוך מחשבה עמוקה על כל מעשה ועל כל תוצאה שיוכלה לבוא ממנו.

מורנו ראש הישיבה הגאון רבי אליעזר יהודה פינקל שליט"א סיפר, כי באחד השיעורים שמסר מרן רה"י הג"ר רפאל בישיבה במודר עין עילית, הוא אמר דבר בשם אביו מרן רה"י הגר"ח שמואלביץ זצוק"ל. לאחר שסיים את השיעור וירד מהבימה, ניגש אליו מרן רה"י הגאון רבי אריה פינקל זצוק"ל ואמר לו כי הוא שמע את הדברים מהגר"ח באופן אחר. לאחר ששוחחו ביניהם אודות דברי מורנו הגר"ח, עלה ר' רפאל חזרה לבימה, דפק עליה ואמר בזה"ל: רבי אריה שמע מאבי אחרת, ור' אריה צודק, וכל מה שאמרת בטל. וירד מהבימה...

"תנה בני לבך לי"

ווה (פ"ג מהל' תשובה ה"ד) "אף על פי שתקיעת שופר בראש השנה גזרת הכתוב רמז יש בו כלומר עורו ישנים משנתכם ונרדמים הקיצו מתרדמתכם וחפשו במעשיכם וחזרו בתשובה וזכרו בוראכם". וכך אני חנו מוצאים גם לגבי מצוות ספירת העומר, שהחינוך והרמב"ם במורה נבוכים, מבארים את המצווה לספור כל יום ויום שעי"ז אנו נצפה ליום המיוחד, יום קבלת התורה, וזה מלבד מה שאנחנו מצוים לספור בגלל ציווי ה"ת.

רצון הבורא ית' שנקיים את המצוות בגלל הציווי, אולם שנדע גם את טעמי המצוות כדי שנתעורר לקיימם בדרגה הראויה, וכן אמרו בעלי המוסר שטעם למצווה לא באה להסביר למה לקיים את המצ' ווה, אלא טעם המצווה נותנת לנו יותר טעם בקיום המצווה לעשותה בשלמות.

הנה החינוך בפרשת בא מביא את המצוות שכתובות בפרשתנו וד לקם קשורות לליל הסדר וביניהם מצות שחיטת הפסח, מצות אכילת בשר הפסח, שלא לאכל הפסח נא ומבשל, שלא להותיר מבשר הפסח, שלא לשבר עצם מן הפסח, וכו', ולכל אורך הדרך מסביר החינוך שלכל המצוות האלו יש שורש אחד שע"י קיומם נעורר את הלב ונזכור שא' נחנו בני מלך והעם הנבחר, וזו הסיבה שלא אוכלים נא ומבשל אלא צלי שכך היא דרכם של בני מלכים, וכן לא להותיר ממנו היות וכך נוהגים בני המלוכה לא להניח אוכל מיום ליום, ועל זה הדרך כל המצ' וות מזכירות לנו שאנחנו בני מלכים.

"האדם נפעל כפי פעולותיו"

ובמצווה ט"ז כתב החינוך (אגב אחד מגדולי האדמו"רים הבית אהרן מקרלין שהיה נין של רבי אהרן הגדול אמר לחסידים שלו שצריך ללמוד את מצוה ט"ז בחינוך כל יום) "ואל תחשב בני לתפש על דברי ולומר ולמה יצווה אותנו השם יתברך לעשות כל אלה לזכרון אותו הנס, והלא בזכרון אחד יעלה הדבר במחשבתנו ולא ישכח מפי זרענו דע, כי לא מחכמה תתפשני על זה, ומחשבת הנער ישיאך לדבר כן. ועתה בני, אם בינה שמעה זאת, והטה אזנך ושמע (משלי כב ז), אלמדך להועיל בתורה ובמצות. דע, כי האדם נפעל כפי פעולותיו, ולבו וכל מחשבתו תמיד אחר מעשיו שהוא עוסק בהם אם טוב ואם רע, ואפילו רשע גמור בלבבו וכל יצר מחשבות לבו רק רע כל היום, אם יערה רוחו וישים השתדלותו ועסקו בהתמדה בתורה ובמצות, ואפילו שלא לשם שמים, מיד ינטה אל הטוב, ומתוך שלא לשמה בא לשמה, ובכח מעשיו

נתמקד בעזרת ה"ת בעצה שידועה ומפורסמת, ויצא לנו בעבר לדבר על הנושא הזה, עצה טובה לחיזוק טהרת הלב ועבודת הלב, חיזוק לאהבת ה' ויראת ה'.

הנה עיקר העבודה היא טהרת הלב - לעבוד את הקב"ה בלב, וכמא' מר הפסוק (משלי כג, כו) "תנה בני לבך לי", הקב"ה רוצה את הלב של כל אחד ואחד, צריך להתפלל עם תשוקה, עם קרבת אלוקים, צריך ללמוד עם ברע"ן, לקיים את המצוות בחיות, בשמחה, חלילה שהעבר דה שלנו תהיה מהשפה ולחוק, ולפעמים האדם מרגיש ריחוק מסוים, הוא מרגיש שהוא יבש, שאין לו חיות, ויתכן שההרגשה מגיעה בגלל ריחוק מבורא עולם, ויתכן שזה ניסיון שהיצר הרע מטיל עליו תחושת עייפות וכבדות ושינה בהק"ץ.

ותחושה זו נוגעת גם לגבי בין אדם לחברו, יש לפעמים לאדם הרג' שה שאין לו חשק לעזור לחברו, אמנם צריך לרצות בטובתו של חברו לדאוג לו ולהרגיש אותו, אבל מה יעשה אחד שהוא לא מרגיש את חברו, ואני לא מדבר אם יש לו כעס על חבר, אלא הוא פשוט לא מרגיש את זולתו.

ומה היא העצה שיעשה אדם כדי שהלב שלו יתעורר לעבודת ה"ת, ראשית כל צריך התבוננות וחשבון נפש, אבל אחת העצות הידועות היא להרבות במעשים טובים על מנת לחזק ולעורר את הלב, זה יסוד גדול שמביא לנו רבנו החינוך בפרשתנו.

עיקר קיום המצוות לקיים רצון ה'

ונקדים, הנה ידוע שהחינוך כתב על כל מצווה את ענינה, שורש המצווה ודיניה, ושורש המצווה היא טעם המצווה, וכמובן שיש הרבה טעמים בתורה בפשט, רמז, דרש וסוד, אולם לפני כל הטעמים עיקר הסיבה שאנחנו מקיימים את מצוות ה"ת היות והקב"ה ציוונו וזה רצונו ית', "כאשר ציוונו ה' אלוקי" (דברים ד' ה') וכשאנו מקיימים את המצוות כי הקב"ה ציוונו, בכך אנו מקיימים את עיקר המצווה.

המעלה המיוחדת בהבנת טעמי המצווה

אמנם בכל מצווה ומצווה ישנם עניינים רבים ועמוקים, וצריך לדעת את העניינים הללו, אין לו לאדם להתעלם מטעמי המצווה ולהחזיק בכך שהוא מקיים את ציווי ה' ותו לא, שהרי הקב"ה רצה שנדע גם את טעמי המצוות בכדי לעורר את הלב, ודוגמא לזה אנו מוצאים במצוות תקיעת שופר שרחמנא אמר תקעו, ובכ"ז הרמב"ם מביא טעם למצ'

לה' אלקיך והיתה תל עולם לא תבנה עוד, ולא ידבק בידך מאומה מן החרם למען ישוב ה' מחרון אפו ונתן לך רחמים ורחמך והרבך כאשר נשבע לאבתיך".

וכתב האור החיים הק' "ונתן לך רחמים ורחמך. כוונת מאמר זה כאן לפי שציווה על עיר הנדחת שיהרגו כל העיר לפי חרב ואפילו בהמתם מעשה הזה יוליד טבע האכזריות בלב האדם, כמו שספרו לנו הישמר עאלים (אני משתומם איך הישמעאלים דיברו עם האור החיים הק' ולא נשרפו מקדושתו) כת הרוצחים במאמר המלך כי יש להם חשק גדול בשעה שהורגים אדם (זה נורא מפחיד מה שהם אומרים 'בחשק גדול' ומילא אם הם היו הורגים שונאים שלהם שהם מרגישים בכך נקמה, אמנם זה רשעות אבל יש מקום להבין ראש של גוי שהוא רוצה לנקום, אבל אנשים שהוא לא מכיר איך אפשר להבין את זה שהם הורגים בחשק גדול) ונכרתה מהם שורש הרחמים והיו לאכזר, והבחינה עצמה תהיה נשרשת ברוצחי עיר הנדחת לזה אמר להם הבטחה שיתן להם ה' רחמים הגם שהטבע יוליד בהם האכזריות מקור הרחמים ישפיע בהם כח הרחמים מחדש לבטל כח האכזריות שנולד בהם מכח המעשה".

הקב"ה מבטיח לעם ישראל שהוא ייתן להם רחמים על אף שמצד מעשיהם שהם הרגו ושרפו הם היו צריכים להיות מושחתים, ובכל זאת יש לנו הבטחה שונתן לך רחמים, ונציייר לעצמנו איך חזרו אותם אנשים אחרי שהם הרגו עיר שלמה ושרפו את כל העיר בטח היה להם טיפות דם על בגדיהם ומפויחים היו מהשרפה, והיה מקום לפחד ולה' תרחק מאנשים כאלה, אבל היות שהם קיבלו רחמים אזי כל מי שהם פגשו הם הציעו לו עזרה, וקיבלו כ"א בספר פנים יפות, וזו ההבטחה מהקב"ה שמי שעושה רצונו ית' לא יפסיד ע"ז.

הראש ישיבה רבי חיים זצוק"ל היה מביא את מה שכתוב במסכת דרך ארץ (זוטא פ"ב) "אם אתה רוצה להדבק באהבת חברך הוי נושא ונותן בטובתו", והפשט הפשוט הוא שאנחנו עשים טובה למי שאנחנו אוהבים, אבל רבי חיים זצוק"ל אמר שלמי שאנחנו נעשה טובה ע"י העשייה תתגלה אהבה, וזה יסוד גדול ובידנו הדבר.

ויש עוד הרבה להאריך בזה ונרחיב בזה בל"נ בפעם הבאה בעז"ה.

להיות מצר בצרתן של ישראל

נחפשה דרכינו ונחקרה הקב"ה אבינו שבשמיים ייתן לנו את כל האפשרויות להגיע לכל המעלות הללו וייתן לנו מעשים טהורים ולב טהור לעבודת הבורא יתברך.

בתקופה קשה ונוראית שאנו חיים בה שיש הרבה משפחות שבורות ורצוצות מוטל על כאו"א להיות נושא בעול עם חברו ולהרגיש בצער השני, ולהתבונן בצער השני כאילו היה צער שלו ממש, ואז כשיתפלל מעומקא דליבא על צרות הכלל והפרט תפילתו תתקבל יותר.

ואם חלילה חושיו כהים מלהרגיש את הזולת יעשה פעולות של חסד, ויקדיש מזמנו להוסיף תפילות ותחנונים על הכלל והפרט, וכמו שביארנו לעיל פעולות אלו יפתחו את ליבו וממילא כבר יתפלל מעומקא דליבא ויתקבלו תפלותיו.

ובזכות פעולות וחיוזקים הללו ירחם עלינו אבינו שבשמיים וישמע שוועתנו ויחיש גאולתנו בב"א.

ימית היצר הרע, כי אחרי הפעלות נמשכים הלבבות. ואפילו אם יהיה אדם צדיק גמור ולבבו ישר ותמים, חפץ בתורה ובמצות, אם יעסק תמיד בדברים של דפי, כאלו תאמר דרך משל שהכריחו המלך ומנהו באמנות רעה, באמת אם כל עסקו תמיד כל היום באותו אמנות, ישוב לזמן מן הזמנים מצדקת לבו להיות רשע גמור, כי ידוע הדבר ואמת שכל האדם נפעל כפי פעלותיו, כמו שאמרנו".

ובדברי החינוך צריך לשים לב, כי הרי אנו רואים אנשים שמתעסקים במעשים טובים ולא בהכרח שמעשים אלו משפיעים עליהם, ולדוגמא אותם אנשים שסללו את הכביש המוביל לישיבה הרי הם עשו מעשה טוב ותארו לעצמכם איך הייתה נראית הדרך לישיבה בכביש לא סלול, זה הרי לא שייך, דוגמא נוספת, הפועלים שאוספים מידי יום את האשפה, הם הרי עושים לנו טובה כ"כ גדולה, ביום שהם עושים שבייתה זה סבל, וכן כל מוכר שיש לו מכולת הוא ג"כ עושה מעשה טוב בכך שנותן לנו אפשרות לקנות לחם וחלב, וכדברי הגמ' (יבמות ס"ג ע"א) "אשכחיה רבי יוסי לאליהו א"ל כתיב אעשה לו עזר במה אשה עוזרתו לאדם א"ל אדם מביא חטין חטין כוסס פשתן פשתן לובש לא נמצאת מאירה עיניו ומעמידתו על רגליו", ולולא עבודת המוכר היינו צריכים לטרוח כל היום בשביל שבערב יהיה לנו מעט אוכל.

ואמנם יתכן שלכל אלו האנשים יש מדות טובות אבל וודאי שאין זה הכרח מכח מעשיהם, וביאור הענין היות שהם עושים מעשים אלו לצורך פרנסתם א"כ א"ז משפיע על מעלתם ודרגתם, וכל מה שאומר החינוך שע"י רוב המעשים האדם עולה בדרגתו זה רק 'אם יערה רוחו' כלשונו, וכנראה שזה מה שהוא בא להדגיש.

השפעת המצווה היא בהכרח ע"י שימת לב

את אותו המעשה אפשר לעשות עם התבוננות ואז זה משפיע על האדם ואפשר לעשות בלא התבוננות ואז אין שום השפעה, אני נסע עתי פעם עם נהג מונית וראיתי עליו ממש טוב לב, והוא סיפר לי שפעם היה שבייתה באיסוף הזבל והוא ריחם על שכניו הזקנים שגרו שם, והלך ופינה להם את הזבל, והנה זה מעשה עם כוונה שוודאי רומם אותו לדרגות במידות טובות, לאחמ"כ הוא התחיל להתקרב ולשמוע שיעורים, (ובהזדמנות אחרת הוא סיפר לי, שפעם לקח נוסע במונית והנוסע שמע שהוא שומע שיעור תורה, ודרש ממנו שיכבה את השיעור, הנהג הציע להנמיך אולם הנוסע עד כדי כך לא הסכים וירד באמצע הדרך בלי לשלם, אח"כ הוא נסע עוד קצת ואחר עצר אותו לנסיעה שיותר השתלמה לו), ואם יחשבו גם אותם אנשים על טובת בני אדם שייחנה מכביש סלול וכד' וודאי שזה ישפיע עליהם ג"כ לטובה. ויסוד זה נוגע גם לעבודת הבורא ית' וגם לבין אדם לחברו, הפעולות מעלות את האדם מדרגה אחת לדרגה גבוהה יותר, ודבר זה ביד האדם להוסיף ולהוסיף עוד מעשים בכדי לעלות מעלה מעלה.

ונתן לך רחמים ורחמך

ולהשלמת הדברים נביא את דברי האור החיים הקדוש הידוע בפ' רשת ראה (פרק י"ג ט"ז י"ז י"ח) "הכה תכה את ישיבי העיר ההוא לפי חרב החרם אתה ואת כל אשר בה ואת בהמתה לפי חרב, ואת כל שללה תקבץ אל תוך רחבה ושרפת באש את העיר ואת כל שללה כליל

Parashas Bo / Shovavim

PARSHA PREVIEW

Below is an English adaptation of this weeks' Parsha Preview which can be heard live every Wednesday at 2:15

Kedushah Is Within Reach

Harav Hagaon Yaakov Moshe Katz shlita

This Shabbos, Parashas Bo, is a special Shabbos. Every Shabbos has its uniqueness, but this one has a special uniqueness.

The Arizal and other *kadmonim* teach that these weeks are called Shovavim, and are designated for rectifying matters of *kedushah*. *Kedushah* has many levels — there are 50 *shaarei kedushah*. Of course, the mitzvah of *kedoshim tihyu* applies the entire year, and working on *kedushah* is a constant *avodah*. But there are days that are particularly suitable for this *avodah*, times when we focus on it together, and these days are very auspicious for improving in these matters. Our goal now is to try to make a change together, which can lift us up and bring us very close to Hashem.

During these weeks, so many people are investing so much effort into this, and if we join them, we, too, can be elevated. This is especially appropriate for the week of Parashas Bo, which is the parashah of Yetzias Mitzrayim. Mitzrayim is a *meitzar*, a boundary to the sea, which is endless, so Mitzrayim represents the boundaries of *gashmiyus*, and leaving Mitzrayim means breaking out of those boundaries. Yetzias Mitzrayim involves leaving the physical and spiritual *shibud* of Mitzrayim, and this is a particularly auspicious time for us to grow and change together and *shteig* together in *inyanei kedushah*, each person according to his level.

People often assume that *kedushah* is a nice *inyan*, a *milei d'chassidusa*, and for most regular people and *baalei batim*, it's not something that speaks to them. I would like to show that not only should it speak to everyone, it's really a fundamental part of everyone's purpose in life. If you understand what *kedushah* really means, you will recognize that it is very relevant to you, and you can be *zocheh* to lofty levels of it.

Climbing the Ladder

The Gemara (*Avodah Zarah* 20b) teaches that a person should be careful not to have immoral thoughts by day. Based on this, R' Pinchas ben Yair delineated his spiritual ladder of *zehirus*, *zrizus*, *nekiyus*, *perishus*,

and so on, upon which the *Mesillas Yesharim* is built — as the Brisker Rav observed, the *Mesillas Yesharim* learned the Gemara in *Avodah Zarah* well. What's the highest rung on the ladder of *avodas Hashem*? *Kedushah*, which is the twenty-sixth *perek* of *Mesillas Yesharim*. *Kedushah*, then, is not just another one of the 613 mitzvos — it's a goal in life. Just as *kiddushin* implies that a woman reserves herself for her husband and is not with anyone else, *kedushah* for us is that we reserve ourselves for Hashem and cleave to Him. If anything that conflicts with that goal, we want no connection to it. Our goal is to come close to Hashem.

The *Mesillas Yesharim* begins by teaching that a person's vision and goal must be to cling to Hashem, and ends by explaining that the ultimate aspiration is to reach *kedushah*. *Kedushah* is a goal in life — to cling to Hashem, and to avoid anything that pulls him away from Hashem. By guarding our *kedushah*, we climb the ladder and rise to greater heights in our Yiddishkeit.

On the other hand, when a person does not guard his *kedushah*, the results are horrendous. We just heard a story over here that should send a chill through our bodies. A person can talk about *mussar*, *tikkun hamiddos*, and *hashgachas Hashem*, and publish books about these topics, and yet the story could go out that he did terrible things specifically in *inyanei kedushah*. This is a frightening lesson for all of us.

The *Michtav Mei'Eliyahu* cites the Gaon as saying that the *nisayon* of the *dor acharon* is that the people will be very *chitzoniyus'dik* and lack internal depth. Indeed, people today sound frum and talk frum. In some of the music today, people sing such beautiful words, but the tunes simply do not match the words; they're stolen straight from the *goyim*. And the people singing these songs are also a contradiction to the words that they're singing — their hair is combed back with cream, and the way they dress is so *megusham*. We also have people who are giving such good ideas, yet they're hurting others so terribly. Such a contradiction between the

outside and the inside. But we know that *Rachmana liba ba'ei*; the main thing is the heart — not just how we talk, or the impression we give over to others. Hakadosh Baruch Hu wants to know how we're connecting to him on the inside.

It Does Affect You

We hear bochurim and seminary girls talking about how their families watch *goyishe* movies at night and sit down with *goyishe* books. These are frum families, whose children attend the frumest schools and yeshivos. But look what they're bringing into their homes, into their very selves!

People say, "Nah, this won't affect me. I'm very frum." But *nebach*, we're hearing too many stories of people who are affected. The *yetzer hara* is very *eidel* — he operates very subtly, going in little by little, and slowly, it affects the person and colors his *she'ifos*. What is he looking for in life? What is he running after? All the pleasures of this world. That's what brings him excitement.

He thinks what he watches or reads does not affect him, but the impact becomes obvious later on. That machine is so damaging! The images, the words, the *tumah* — they go into us. But the truth is that this is not us. We have *kedushah* inside. As the Sfas Emes says so beautifully, the mitzvah of *kedoshim tihyu* reflects our inherent *kedushah*. That's who we are; we're made differently. And when we hang around the *goyim* and watch what they're watching and hear how they speak, it goes deep inside us and affects us.

Shovavim is a time to stand up and declare, "I'm different! I'm better than that!"

An illustration of this idea is found in the following account of the Midrash. A Roman noblewoman claimed that it wasn't possible for Yosef not to have sinned — he was just a youth, after all, so how could he have withstood the temptation of Potifar's wife? In response, the Tanna pointed to the story of Yehuda and Tamar. "We don't believe in cover-ups," he emphasized. "The Torah says the truth. There, the Torah says he did it. Regarding Yosef, the Torah says he didn't do it."

Why didn't the noblewoman believe that Yosef couldn't have controlled himself? She's a *goy* — had she had the chance, she would have sinned. *Goyim* are full of immorality, so their movies are full of immorality, as are their words and their books. That's not us — we're higher, we're above that. Why are we exposing ourselves to it and letting it sink into our *heilighesh neshamos*?

You Can Do It!

Shovavim is a time to return — *lashuv*, to understand who we are and what we are. We're higher than that. And when we hear stories of what's going on, it shakes us up profoundly. Don't say it's not going to affect you — it could affect you, and you have to be careful.

But you could also go out of your Mitzrayim, because it's not you. It's an external *shibud* that you could rise out of much more easily than you think. When we talk about increasing our *kedushah*, one of the hardships, we think, is that we have to give up on so much: "I can't live without this. I need my movie at night, I need my *goyishe* books, otherwise I can't relax."

When you break a *taavah*, the *sefarim* teach, you're *zocheh* that any pleasure you had from that *taavah*, Hakadosh Baruch Hu will give you in a permissible way, in this world, and certainly in the next world you'll get much more. You never lose.

People say, "I can't, this is me." No, it's not you! You're much better than that. Don't underestimate yourself. You could be much higher than that, and you'll be much happier.

A person can be like a drunkard in this regard: "I can't, I need it!" But it's killing you! People don't realize what they're exposing themselves to, and how they're damaging themselves. Shovavim is a special time, and especially when we hear stories that shake us up, let's take it to heart and allow it to make a deep impression on us. We all could grow and improve and make that step — to work on ourselves, and to work with our families and try to explain the importance of this. Let's throw away those movies and books. The way *goyim* talk and act, and what they talk about — it's not appropriate for us. We're so much higher, so much better. For them, there's no changing. But for us? We're on a different level. Every one of us. And for *baalei batim*, this is all the more important, as they need *shemirah* even more.

One of the main sources of *shemirah* is *limud haTorah*. Just as *tumah* goes in, the *kedushah* of the Torah burns away the *tumah*, especially when it's *limud b'iyun*, or *limud mussar b'hispaalus*.

Let's strengthen ourselves together, to sanctify and elevate ourselves. *Kedushah* is the aspiration to ascend higher, to grow, to *shteig*, and not to go down in life, *chas v'shalom*. Let's be *mekabel* one *kabbalah*, a *kedushah* every day. When we're all *niskadesh* together and we want to come close to Hashem, Hashem should help us all be sanctified and merit the ultimate *kedushah* of the *geulah*, speedily.